

Chương 11

Angielic trở lại khoang boong, nơi trú tạm của những người Tin lành, trong trạng thái gần như một kẻ mộng du. Nàng thấy mình tìm được chỗ ngồi trong cái góc của mình, mà không hề biết mình đã đi qua boong tàu tay bé Onorin, tụt xuống cầu thang, tự tìm lối qua srong mù dày đặc, tránh các vật chướng ngại: trục kéo buồm, chấu, bình đựng vật liệu xảm tàu và một số người trong đám thủy thủ đang cọ rửa tàu. Nàng không hề nhìn thấy bất cứ một thứ nào trong tất cả những thứ đó.

Lúc này nàng ngồi im và cũng không biết mình đang làm gì ở đây nữa.

- Cô Angielic! Cô Angielic! Cô vừa ở đâu về đây?

Bộ mặt tinh ranh của bé Lorie hướng về phía nàng. Xeverin quàng cánh tay gầy guộc của nó vào vai nàng.

- Trả lời chúng cháu đi cô.

Bọn trẻ quây lấy nàng. Chúng nó đều ăn mặc tồi tàn, bằng những mảnh vá mà các bà mẹ xé ra để bọc cho con. Những khuôn mặt nhỏ bé trắng nhợt ra, mũi đỏ hồng lên.

Do thói quen, nàng đưa tay vuốt ve chúng.

- Các cháu có lạnh không?

- Ô! Không đâu – chúng trả lời nhanh nhẹn.

Thằng bé Giê đêông Care giảng giải

- Lão gù, cái ông lùn ở biển ấy, có nói rằng hôm nay không thể ấm hơn được đâu, trừ khi người ta đốt lửa trên tàu, bởi vì tàu đang đi gần vùng cực, nhưng không bao lâu nữa nó sẽ lại đi xuống phía nam.

Nàng lắng tai nghe chúng nói mà không nghe được gì cả.

Đám người lớn đứng cách ra và thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nàng từ xa, vài người tỏ vẻ kính sợ, vài người khác lại tỏ vẻ thương hại. Việc nàng vắng mặt suốt đêm có ý nghĩa gì! Than ôi! Sự trở về lạc lõng của nàng đã khẳng định những lời buộc tội người chủ tàu từ miệng ông Gabriel Béc nơ nói ra vào chiều tối hôm qua.

“ Tên vô lại này nghĩ rằng nó có đủ mọi quyền hành đối với chúng ta...đôi với phụ nữ chúng ta...Này anh em, chúng ta biết hiện giờ, không phải con tàu đang đi tới vùng đảo đâu...”

Và vì Angielic không quay về, ông ta muốn đi tìm nàng. Trong cơn thịnh nộ đùng đùng ông ta định mở cửa đã bị chốt bên trong. Mặc dù bị thương ông ta vẫn tìm cách phá cánh cửa gỗ bằng một chiếc vồ. Một ổ khóa đã bật ra. Thấy không biết làm cách nào để ông ta im đi, ông Manigôn liền chấm dứt bằng cách cho ông ta một cái bạt tai. Gió lạnh buốt ùa vào khoang và các bà mẹ Tin lành cuống lên không biết làm thế nào để che chở cho lũ trẻ.

Ngay lúc đó, tay trống khoang người E cốt hay người Đức gì đó xuất hiện, khắc ra một tràng tiếng chửi rửa cục cằn và ông Béc nơ bị ba người thủy thủ vây chặt lấy, lôi tuột vào bóng tối. Từ đó mọi người không gặp ông ta nữa.

Hai người thợ đi tới, họ bình tĩnh sửa lại cánh cửa trước khi lại đóng vào. Tàu chồm lên dữ dội. Linh tính báo cho đám đàn bà và trẻ con biết rằng đêm tối đầy rẫy những nguy hiểm. Họ nép vào nhau, người nọ dựa sát vào người kia và lặng đi. Thế nhưng đám đàn ông vẫn còn bàn tán dài dòng về cách đối phó, ngộ nhỡ xảy ra chuyện rủi ro bất ngờ cho một trong hai người bạn đồng hành của họ, ông Béc nơ hoặc người đầy tớ gái của ông ta.

Thấy Angielic ngồi một cách bình thường giữa đám trẻ con, Abighen và cô con gái ông chủ hiệu bánh mì vốn rất mến nàng quyết định đi tới:

- Ông ta làm gì bà đây? – Abighen khẽ hỏi.

- Ông ta làm gì à? – Angielic day lại – Ông ta là ai? Là hần?

- Ông ta...Rescator... ấy.

Cái tên gây nên một tiếng kêu đường đột trong đầu Angielic. Nàng phải đưa bàn tay lên ôm thái dương và nhăn nhó vì đau.

- Ông ta ư?..- Nàng nói. Nhưng ông ta hoàn toàn không làm gì tôi cả. Tại sao em lại hỏi tôi điều đó?

Hai cô gái tội nghiệp im bật và hết sức ngượng ngùng.

Angielic thậm chí không cố tìm hiểu lí do khiến hai cô gái hoang mang.

Một ý nghĩ duy nhất không ngừng trở lại trong đầu nàng:

“Mình đã tìm lại được chàng và chàng không nhận mình. Chàng không thừa nhận mình. Thế thì để làm gì bao mơ ước, bao nhiêu thở than, bao nhiêu hy vọng...Đúng hôm nay mình là người đàn bà góa”.

Tiếp đó nàng rùng mình.

“ Như thế là điên rồ...là không thể được ...Mình vừa rơi vào một cơn ác mộng và mình sắp tỉnh lại”.

Ông chủ tàu Manigon do sự thúc ép của bà vợ bước đến.

- Bà Angielic...cần phải nói...ông Gabriel Béc nơ ở đâu?

Sau khi nhìn người chủ tàu mà không hiểu gì cả, Angielic quả quyết:

- Tôi chẳng biết gì về chuyện đó.

Ông ta kể lại với nàng sự cố hồi đêm trong khi nàng không có mặt.

- Có thể ông Béc nơ bị hai tên vô lại kia vớt xuống biển rồi – luật sư Care nói.

- Ông điên đấy à?

Nàng dần dần quay lại với thực tại. Như thế đấy, trong khi nàng ngủ lại suốt đêm qua ở chỗ Rescator, ông Béc nơ đã làm âm ỉ lên trong khi định đến cứu nàng. Rescator phải ra tay kịp thời. Tại sao chẳng thấy ông ta nói một lời nào về chuyện đó? Mà quả thật hai người đã nói đến bao nhiêu chuyện.

- Thế này nhé- Nàng nói – các ông nổi nóng lên cũng vô ích thôi, chỉ tổ làm bọn trẻ sợ hãi vì những lời đồn đoán chưa chắc đã đúng. Nếu quả nhiên có chuyện ông Béc nơ gây chuyện với đoàn thủy thủ và thuyền trưởng vào lúc cần phải có sự chú ý của thuyền trưởng đối với công việc duy nhất là điều khiển con tàu , tôi đồ rằng có lẽ ông ta bị nhốt vào một góc nào đó. Nhưng trong bất cứ trường hợp nào họ cũng không thể đụng chạm đến sinh mạng của ông ta được. Về điều này thì tôi xin đảm bảo.

- Than ôi! Đối với cái bọn vô lương tâm này, công lý là làm cho nhanh đi.- Ông luật sư nói với giọng buồn thảm – Và bà chẳng làm được gì trong chuyện đó đâu.

- Ông này rõ ngớ ngẩn – Angielic kêu lên và chỉ muốn tát cho ông ta một cái.

Tiếng kêu làm nàng cảm thấy dễ chịu. Nàng đưa mắt nhìn mọi người, hết người nọ đến người kia và tự nhủ dầu thế nào đi nữa thì rốt cục cuộc sống vẫn tiếp tục. Trong thứ ánh sáng yếu ớt từ các ô cửa thành tàu phải đóng lại vì lạnh, mọi người đều hướng về nàng bộ mặt khúnh khiếp hàng ngày. Tất cả đều thế, không người nào không vướng víu vào những lo nghĩ riêng tư. Họ không để nàng rảnh rỗi để tự nàng làm nặng thêm tấn bi kịch của mình và tạo cho nó một tầm mức quá đáng.

- Tóm lại là thế này bà Angielic ạ- ông Manigon lại nói tiếp- nếu bà cho rằng những việc làm của bọn cướp không có gì đáng lo ngại đối với bà thì càng hay. Nhưng về phía chúng tôi, chúng tôi rất lo cho số phận của ông Béc nơ, chúng tôi mong bà can thiệp kịp thời.

- Tôi đi hỏi ngay – nàng vừa nói vừa đứng dậy.

- Ở đây, mẹ, ở đây – Orrino hét lên khi tự thấy mình lại một lần nữa bị bỏ rơi hàng bao nhiêu lâu. Angielic đẩy con về phía sau và bước đi.

Hầu như ngay lập tức nàng gặp Nicola Perot trên boong tàu. Anh ta đang ngồi trên một đồng dây chèo, miệng ngậm tẩu trong khi gã Anhđiêng, hai chân bắt chéo, đang tết cái đuôi tóc dài, đầu nghiêng sang một bên hết như một cô gái đang chải tóc.

Nàng hỏi qua về trường hợp ông Béc nơ. Anh ta trả lời.

- Tôi có nghe nói rằng người ta đã xích ông ta lại vì không chịu phục tùng. Đức ông Rescator vừa đi xuống đó để hỏi ông ta.

Vậy là nàng có thể báo với mọi người rằng ông bạn của họ không hề bị ném xuống biển.

Người đầu bếp đi tới, vẫn với món bắp cải muối bắt buộc, thịt muối và cam, chanh ướp dành cho bọn trẻ con. Đám hành khách ồn ào đến ngồi quanh. Bữa ăn được coi như một cuộc giải trí, tiếp theo là cuộc đi dạo vào giữa trưa. Angielic nhận đĩa thức ăn đã bị Orrino ăn bớt sau khi cô bé đã chén sạch suất của mình.

- Mẹ không ăn à, mẹ?

- Đừng có lúc nào cũng mẹ, mẹ - Angielic nói một cách cáu kỉnh – và trước hết là không được ăn vụng.

Nàng dỏng tai lắng nghe những lời bàn tán xung quanh!

- Này Lowgan, ông dám chắc là chúng ta sẽ không bao giờ đi đến đảo Cáp ve đó chứ?

- Tôi đánh cuộc với ông chúng ta đang ở vùng phía bắc, rất xa về phía bắc.

- Cứ theo hướng này chúng ta sẽ đi tới đâu?

- Đến vùng đánh cá nhám và cá mập.

- A! Chúng mình sắp được thấy cá mập- một đứa trẻ vừa kêu lên vừa vỗ tay.

- Chúng mình sẽ bị đẩy vào đâu?

- Ai mà biết được? Đến vùng đất mới hoặc giả nước Pháp – Mới ư? – Bà vợ ông chủ hiệu bánh mì kêu lên. Như vậy là chúng ta lại rơi vào tay bọn Thiên chúa giáo La mã.

Giọng bà bắt đầu run lên.

- Bây giờ thì chắc chắn rồi, tên vô lại ấy đã quyết định bán chúng ta.

- Im đi đồ ngốc!

Bà Manigon nhảy xổ vào.

- Chỉ cần bà có lấy hai xu đầu óc là biết suy xét thôi, bà khắc hiểu là không một tên vô lại nào lại rước lấy tai họa bằng cách cho tàu đến dưới tường thành La Roossen, và bỏ lại đây một chiếc neo để đi bán chúng ta ở tận bên kia Đại dương.

Angielic nhìn bà Manigon với vẻ ngạc nhiên. Bà vợ ông chủ tàu ngồi chễm chệ đầy vẻ quyền uy trên một thùng úp sập. Chiếc ghế xem ra không được thích hợp với tấm thân đầy đà, nhưng bà ta vẫn có thể ngồi ăn không kém ngon lành bằng một chiếc thìa bạc và chiếc liễn đựng xúp rất sang trọng kiểu Đenphơ.

“ Kê cũng lạ, gay go thế mà bà ta vẫn giấu được thìa lúc lên tàu” Angielic nghĩ một cách lơ đãng.

Nhưng Manigon với bản tính trào lộng đã nói với vợ.

- Em làm anh ngạc nhiên quá đấy Sara ạ! Điều em vừa nói nghe không có lí, bởi vì ông chủ của chiếc tàu này đã nghĩ rằng phải nịnh cái tật thích xài sang của em bằng cách tặng cho em chiếc liễn đựng súp này để làm em mất khả năng suy xét đi. Anh vẫn quen thấy em lập luận một cách nghiêm túc hơn nhiều.

- Các lí lẽ của em có giá trị hơn các lí lẽ của anh. Một người đàn ông biết phân biệt một cách chắc chắn đẳng cấp, dòng dõi và biết trước tiên phải quan tâm đến ai, em không nói rằng đó là một người đàn ông đáng tin cậy, nhưng em nói, em khẳng định đó không phải là một đứa mất dạy.

Bà ta nói thêm một cách mập mờ.

- Còn bà, bà nghĩ thế nào về người đàn ông đó, bà Angielic?

- Bà đang nói về ai đó? – Angielic hỏi.

- Về...về ông ta đấy – đám đàn bà nhất loạt nói to- Ông chủ tàu Gunxboro...tên cướp đeo mặt nạ...rescator ấy mà. Bà Angielic bà biết ông ta, hãy nói xem ông ta là thế nào?

Angielic nhìn thẳng vào họ. Có một cái gì không thật khi họ đặt ra cho nàng câu hỏi ấy! Đối với nàng!... Trong im lặng, giọng nói yếu ớt của Onorin chọt vang lên.

- Con, con muốn có một chiếc gậy. Con muốn giết ông ấy, cái ông đen thui ấy.

Ông Manigon nhún vai.

- Vẫn đề ở chỗ biết ai như thế nào, mà biết nơi nào người đó đang đưa chúng ta đến. Bà có thể nói với chúng tôi về chỗ đó thưa bà Angielic ?

- Sáng nay ông ta còn khẳng định với tôi rằng ông ta đang đưa chúng ta đến vùng Đảo. Con đường phía Bắc cũng có thể đi đến đó như con đường phía Nam.

- Ai chà – ông chủ tàu thờ dài – ông nghĩ thế nào, ông Lơ Gan.

- Tôi cũng tin là có thể như thế... Một con đường người ta ít khi dùng, nhưng cứ đi xuôi xuống theo dọc bờ biển châu Mỹ, cuối cùng sẽ phải gặp biển Angti. Chắc là vị thuyền trưởng của chúng ta thích con đường ấy hơn, chuyện đó là bình thường.

Tiếp đó là gã gù với đôi chân ngắn ngủn xuất hiện. Anh ta dùng tay ra hiệu cho mọi người biết đã đến lúc họ có thể ra ngoài đi dạo. Trong khoang chỉ còn mấy người đàn bà ở lại để dọn dẹp.

Angielic lại đắm chìm vào suy nghĩ.

- Tại sao mẹ ngủ, hả mẹ? – Onorin vừa hỏi vừa nhìn nàng úp mặt vào hai bàn tay.

- Để yên cho mẹ nào.

Angielic lại dần trở về với trạng thái sững sờ. Cảm giác mình vừa bị nện một cú vào gáy vẫn bám riết lấy nàng. Tuy vậy toàn bộ sự thật đang bắt đầu được dựng lại trong tâm trí nàng. Có điều đã xảy ra nhưng không điều gì xảy ra giống như nàng vẫn tưởng. Chồng nàng, người chồng nàng đã khóc hết nước mắt, không còn một bóng ma xa xôi, ở một nơi nào đó nàng không đi tới được của địa cầu, mà chỉ cách nàng có mấy bước chân. Khi nghĩ đến người ấy, nàng nói: Ông ta. Nàng không thể tự bắt mình gọi ông ta là Giô phray, chừng nào ông ta còn có vẻ khác với con người mà ngày xưa nàng đã gọi bằng cái tên ấy. Nhưng người ấy giờ đây không còn là Rescator, con người xa lạ đầy bí ẩn đã có cái gì cuốn hút nàng.

Người ấy không yêu nàng, không yêu nàng nữa!

“ Nhưng, vậy thì ta đã làm gì để chàng không yêu ta nữa? Để chàng nghi ngờ ta? Ta có trách cứ chàng về những năm tháng ta không có chỗ đứng trong cuộc đời chàng đâu? Nỗi chia cách của hai ta, không ai muốn cả. Vậy thì tại sao không muốn xóa nó đi, quên nó đi? Nhưng một người đàn ông thường lập luận hoàn toàn khác, cần phải biết điều đó. Chính vì thế mới sinh ra lý do này, lý do khác, mới có chuyện vì Philip hay vì vua mà chàng không yêu ta nữa... Thế thì thậm chí còn tồi tệ hơn cả việc vì ta lạnh nhạt với chàng...”

Một nỗi lo lắng ghê gớm bỗng tràn ngập tâm hồn nàng.

“ Hay là ta đã già?... Chính nó. Ta đã đột ngột già đi trong mấy tuần lễ vừa qua vì đã lo lắng đến kiệt sức để sửa soạn cho cuộc trốn chạy khỏi La Roossen.”

Nàng ngẩng ngó bàn tay sần sùi, nứt nẻ của mình. Đúng là bàn tay của một người nội trợ. Chính cái đó đã làm vị công hầu thích khoái lạc khiếp sợ.

Angielic chưa bao giờ gán cho sắc đẹp một tầm mức quan trọng quá đáng. Đúng như vậy, nàng săn sóc và giữ gìn sắc đẹp với tư cách một người đàn bà có năng khiếu thẩm mỹ. Nhưng chưa bao giờ nỗi lo lắng vì kém nhan sắc thoáng gọn trong tâm trí nàng. Món quà tặng của Chúa mà người ta đã thờ phụng ở nàng từ thuở còn bé tí, đối với nàng có vẻ như kéo dài mãi mãi, thậm chí còn lâu hơn cả cuộc đời nàng. Đây là lần đầu tiên, nàng đột nhiên cảm thấy món quà tặng ấy có thể bị tàn phá. Ý nghĩ ấy làm nàng đâm ra bối rối.

- Abighen – nàng vừa nói vừa đuổi theo cô gái với vẻ mặt bồn chồn, em có gương không?

Đúng là Abighen có 1 cái gương. Cô ta đưa cho Angielic. Nàng nhìn trân trối.

“ Ta biết rõ là ta có một vài sợi tóc bạc, nhưng ta đội mũ trùm, chàng làm sao mà thấy được...trừ các buổi tối đầu tiên ta ở trên tàu Gunxbôrô, nhưng lúc đó tóc ta bị ướt, vì vậy không thể phân biệt nổi”.

Đã xa rồi cái thời nàng có thể thông dong tự ngắm mình trong gương không phải để làm vừa lòng Rescator.

Nàng lướt nhẹ một ngón tay lên gò má. Phải chăng đã có những vết nhăn? Không. Hai bầu má này hãy còn hơi hóp, nhưng cái nông ảm của làn da đã tạo nên vẻ đường hoàng lẽ nào lại không phải là một trong những nét độc đáo trong nhan sắc của nàng mà người ta đã từng sùng ái ở Vecxay, và làm Môngtăng phu nhân phát ghen?...

Thế nhưng, biết người đàn ông có thể nghĩ về nàng ra làm sao nếu ông ta so sánh nàng với một hình ảnh thời niên thiếu “ ngày nay, ta đã quá từng trải...Cuộc sống làm ta phải già đi, không tránh khỏi”.

- Mẹ, tìm cho con một chiếc gậy – Ônôrin vật nài- cái ông mặt nạ đen ấy là một con sói...con đi giết ông ấy.

- Im nào...Abighen, em hãy nói thật với tôi nhé. Có thể coi tôi là một người đàn bà đẹp được không?

Abighen vẫn đang ngồi lặng lẽ gấp quần áo. Cô gái không để lộ một chút gì tỏ ra mình lúng túng do cung cách cư xử của Angiêlic gây nên. Sau cả một đêm biến biệt khiến mọi người tưởng là nàng gặp chuyện không hay, nàng trở về và nói rằng không xảy ra chuyện gì cả, nhưng bây giờ lại hỏi mượn gương.

- Bà là người đàn bà đẹp nhất mà em chưa từng thấy bao giờ - Cô gái trả lời bằng một thứ giọng bằng phẳng – và điều đó thì bà biết quá rõ đi rồi.

- Thế mà tôi lại không biết đấy- Angiêlic thờ dài và buông thõng hai cánh tay một cách chán chường.

- Chứng cứ là tất cả mọi người đàn ông đều mê mẩn vì bà – Abighen nói tiếp – Họ, muốn có lời khuyên của bà, sự đồng tình của bà với những việc họ làm...họ muốn có một nụ cười của bà. Ít ra là thế, họ muốn bà chỉ thuộc về họ. Cái nhìn bà dành cho người khác làm họ đau khổ. Trước khi chúng ta rời La Rosen cha em vẫn thường nói rằng việc bà cùng đi sẽ là một tai họa khủng khiếp đối với linh hồn mọi người...Ông cụ đã giục ông Becno cưới bà trước khi chúng ta bắt đầu cuộc hành trình để khỏi xảy ra việc đám đàn ông cãi cộ nhau vì bà....

Angiêlic chỉ nghe loáng thoáng câu chuyện mà vào một lúc khác chắc chắn nàng đã nổi cáu. Nàng trả lại chiếc gương.

- Tôi sẽ phải làm món cao dán bằng cánh hoa huệ đỏ để giữ da...Thật không may, tôi lại bỏ hết mọi thứ cây cỏ ở La Rosen.

- Con, con đi giết ông ấy- Ônôrin lầm bầm, lúc to lúc nhỏ.

Đám hành khách đi theo ông Becno trở về. Hai thủy thủ dìu ông ta. Họ đem người bị thương đến tận chỗ nằm. Ông ta có vẻ yếu mệt nhưng không ủ rũ, và lấy lại sức lực rất nhanh. Cặp mắt ông ta phóng ra những tia nhìn lấp lánh.

- Thằng cha ấy là ma quỷ đội lốt người- ông ta tuyên bố với mọi người xung quanh sau khi các thủy thủ tàu Gunxbôro đã quay đi, nó đối xử với tôi thật tồi tệ, nó tra tấn tôi...

- Tra tấn ư?...Đối với một người đã bị thương!....Thật đê tiện!

Hàng loạt những tiếng kêu than thốt lên.

- Ông nói về Rescator ấy à? – Bà Manigon hỏi.

- Thế bà còn muốn tôi nói về ai nữa – ông Béc nơ buột mồm- Cả đời tôi, tôi chưa hề dính dáng với một con người nào bị ối đến như vậy. Tôi bị giam, bị xích cả hai chân ,hai tay và hấn tới, hấn hành hạ tôi, tra tấn tôi.

- Có đúng là ông ta tra tấn ông không? – Angiêlic vừa hỏi vừa nhích đến gần ông Béc nơ, đôi mắt mở to vì tức giận.

Cái ý nghĩ cho rằng Giôphrây từ nay đã trở nên con người có khả năng làm đủ mọi chuyện độc ác, khiến nàng hoàn toàn thất vọng.

- Có đúng là ông ta tra tấn ông không?

- Về mặt tinh thần ấy, tôi muốn nói như vậy! A, bà đứng ở đây, để mà nhìn tôi như thế à?

- Ông ta lại lên con sót đấy –Abighen nói khẽ- Cần phải băng cho ông ấy.

- Nhưng mà tôi đã được băng rồi. Ông già thầy thuốc Ả rập đã trở lại với đủ loại thuốc men. Ông ấy cởi xích cho tôi, đưa tôi lên...Không một ai có khả năng hơn ông ấy trong việc chữa lành bệnh một thân thể và làm dịu đi một linh hồn. Không, đừng có chạm vào tôi!- Ông ta nhắm mắt để không còn nhìn thấy Angiêlic nữa.

- Để mặc tôi, tất cả các người. Tôi ngủ đây.

Đám bạn bè giãn cả ra. Angiêlic vẫn ngồi trên chiếc ghế đầu. Nàng tự thấy mình có trách nhiệm trước tình trạng của ông Béc nơ. Trước hết vì sự vắng mặt ngoài ý muốn của mình, nàng đã đẩy ông ta vào những hành động nguy hiểm. Vết thương lại tấy lên, lại rỉ máu, ông ta phải trải qua hàng bao nhiêu tiếng đồng hồ trong điều kiện độc hại dưới hầm tàu và tiếp đó là cái kết cục mà Rescator – chồng nàng – hình như đã gây ra. Họ có thể nói gì với nhau, giữa hai người đàn ông khác nhau đến thế? Ông Béc nơ không có tội gì đáng phải đau khổ- nàng nghĩ. Ông ta tiếp đón nàng, ông ta là bạn nàng, cô vấn của nàng, ông ta thậm trọng bảo vệ nàng và nàng có thể nghỉ ngơi yên tĩnh trong nhà ông ta. Đây là một con người nghiêm minh và chính trực, một con người mạnh mẽ về tinh thần. Chính vì nàng mà ông ta bị thương.

Trong khi ngồi nhớ lại những khoảnh khắc thuộc về một cuộc sống khác Angiêlic không nhận thấy ông Béc nơ đã mở mắt. Ông ta nhìn nàng như một con người đang chìm trong ảo mộng. Lúc này đây, ông ta chẳng còn quan tâm gì đến số phận của riêng mình, đến việc họ đi đâu về đâu. Ông ta chỉ mong muốn có một điều: kéo Angiêlic ra khỏi vòng ảnh hưởng ma quái của Người kia.

Toàn bộ con người ông ta đều bị nàng chiếm giữ. Sự tồn tại của ông ta từ đây thiếu vắng những gì mà cho đến lúc này vẫn tràn đầy: nghề nghiệp buôn bán, tình yêu đối với thành phố quê hương, khả năng bảo vệ niềm tin, cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy những con đường dẫn tới đục vọng.

Một giọng nói vang lên, lặp đi lặp lại trong tâm trí ông ta.

“Thật khó mà làm dịu... nghiêng mình trước đàn bà...Đóng lên bà ta cái dấu của cơ bắp...”.

Hai bên thái dương ông ta đau nhức...”Lúc này chỉ có thể có một khả năng ấy – ông ta tự nhủ, để tự giải thoát và tự ràng buộc mình”.

Lời nói của Rescator nổi dậy như những cơn sốt tồ tệt đang thiêu đốt ông ta. Ông ta chỉ muốn lôi Angiêlic vào một góc tối, bắt nàng phải khuất phục bằng một hành động không hẳn do tình yêu, mà cái chính là để trả thù cái thế lực trong nàng đang chế ngự ông ta.

Vì lúc này ông ta đã quá chậm để nghĩ đến việc ghé lại những bên bờ khoái lạc. Ông ta sẽ không bao giờ biết đến thú vui xác thịt, biết đến vẻ tươi cười phóng đảng của Người kia!...

“Chúng ta là những con người tội lỗi- ông ta lặp lại – luôn luôn có ý thức về một sự trừng phạt nào đó. Đây là lí do mà tại sao ta sẽ không thể tự giải thoát...Hắn là con người tự do...và nàng cũng vậy...”.

- Đột nhiên ông nhìn tôi như nhìn một kẻ thù – Angiêlic thì thầm- Có điều gì thế, Có điều gì đã làm ông thay đổi đến thế hả ông Bécơ?

Nhà thương gia của xứ La Rosen buông ra một tiếng thở dài.

- Đúng thế, tôi không còn là tôi nữa bà Angiêlic ạ. Tôi và bà phải cưới nhau...rất nhanh...đến mức nhanh nhất có thể được?

Trước khi nàng có thể trả lời, ông ta đã gọi mục sư Bôke.

- Ông mục sư! Đến đây, xin hãy nghe tôi. Phải làm lễ thành hôn cho chúng tôi, không còn chần chừ gì nữa.

- Con phải kiên nhẫn một chút, ít ra là chờ lúc sức khỏe bình phục, con trai của ta ạ- ông mục sư già nói với vẻ bình tĩnh.

- Không, tôi chỉ có thể bình phục khi mà việc đó đã được làm xong.

- Lễ thành hôn phải hợp pháp, dù chúng ta đi đến đâu, ta có thể nhân danh Chúa ban phép lành cho các con, nhưng chỉ ngài thuyền trưởng mới có thể đại

diện cho quyền lực thế gian. Phải yêu cầu ông ta đăng ký vào sổ tàu và phải được ông ta chấp nhận.

- Ông ta sẽ chấp nhận – ông Bécơ nói to với vẻ dữ tợn- Ông ta đã cho tôi biết rằng ông ta không chống đối việc chúng tôi chung sống với nhau.

- Không thể thế được! – Angiêlic thét lên- Làm sao chỉ trong một giây ông ta có thể phân định được điều gì với điều gì trong trò chơi vũ hội giả trang ấy. Nhưng ở đây có một cái gì mất trí rồi! Ông ta biết rõ rằng tôi không thể lấy ông được...Tôi không thể, tôi không muốn.

Nàng bỏ đi vì sợ để xảy ra một cơn động kinh trước mặt mọi người.